

Měření anodového proudu.

Po zkoušení zkratů vrátíme P2 zpět do polohy "VLÁKNO". P1 přepneme do polohy "Ia" a pozorujeme ručku měřidla. Asi za 1 minutu se vychýlí ručka měřidla a určí hodnotu anodového proudu.

Jmenovitá hodnota je na kartě označena černým obdélníkovým polem. Vychýlí-li se ručka měřidla až na konec stupnice, musíme přepnout přepínač ihned zpět do polohy "NAŽHAV.". Elektronka má deformované elektrody, nebo odpojenou řídicí mřížku.

Zjištění průměrné strmosti.

Přepínač P1 přepneme do polohy "S". Od výchylky měřidla v poloze "Ia" odečteme výchylku v poloze "S". Odečítáme na té stupnici měřidla, která je určena rozsahem u šipky v pravém dolním rohu karty. Rozdíl obou hodnot je průměrná strmost v mA/V. Porovnáme ji se správnou hodnotou strmosti, udanou na kartě v levém rohu dole (S ...).

Zkouška vakua.

Správné vakuum je určeno neměnicí se výchylkou při přepnutí z polohy "Ia" do polohy "VAKUUM". Je-li vadné vakuum, je výchylka v poloze "VAKUUM" větší asi o 10% než v poloze "Ia".

Zkoušení indikátorů ladění.

Zkoušení indikátorů se provádí pomocí dvou karet. Nejdříve zkoušíme řídicí triodu normálním výše popsaným způsobem. Pak zkoušíme systém stínítka a to měříme anodový proud, přitom ověřujeme jas stínítka a rovnoměrné osvětlení. U vadných indikátorů se sníží značně jas asi do 3 minut a projeví se nerovnoměrné osvětlení.

Zkoušení kombinovaných systémů.

Provádí se obvykle pomocí dvou karet nebo přesouváním kolíku v kartě. V pravém rohu dole na přední straně karty je určen zkoušený systém. Bližší údaje jsou popsány na jednotlivých kartách.